

Nebojte se!

Milí bratři, milé sestry, *Nebojte se!* To hned na začátku slyšíme z úst anděla. Původně tato výzva patří pastýřům v krajině poblíž Betléma v okamžiku narození Pána Ježíše Krista. Ale pastýři nebyli zdaleka první, kteří slyšeli andělské: *Nebojte se!* Zachariášovi, pozdějšímu otci Jana Křtitele, říká v Chrámě anděl Gabriel: *Neboj se!* (L 1:13) A Marii za nějaký čas také: *Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha!* (L 1:30)

Proč tuto potěchu všichni musí slyšet? Protože vždycky, když se člověk setká s tak mohutnou manifestací Boží slávy, bojí se. Uvědomuje si v tu chvíli svůj hřích v celé své hrůze, svou neschopnost vystavit se Boží slávě, svou nehodnost být v Boží přítomnosti. Ze Starého zákona zmiňme symbolicky alespoň „vánočního“ proroka Izajáše. Když se ocitl ve vytržení v blízkosti Boží svatosti, křičel: *Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.* (Iz 6:5)

Ti pastýři tedy neměli strach z anděla jako takového - ale z anděla, který v tu chvíli zastupoval Boží svatost a Boží vznešenost. A oni jsou přece jen hříšníci. Hříšníci, kteří se nyní setkávají s Bohem.

A i v našich životech tomu tak je. Platí u nás přímá úměra: Čím víc jsme hříšní, tím víc se bojíme setkání s Bohem. Nebo ještě přesněji: Čím víc si svou hříšnost uvědomujeme, tím víc se hrozíme setkání se Svatým Hospodinem. Proto se někdy i bojíme okamžiku smrti. *Vždyť jak nakonec dopadnu - až budu stát před všemohoucím Bohem?*

Proto Bůh posílá do světa svého Syna Ježíše. To on je ztělesněním té Boží potěchy: *Nebojte se!* Už se nebojte! Nebojte se důsledků svého hříchu. Nebojte se smrti. To nám Bůh sděluje. A v Ježíši Kristu tuto svou potěchu potvrzuje. V listu Židům se říká toto: Ježíš se stal člověkem, *aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.* (Žd 2:14b-15)

Není to osvobodivé? My se nyní nemusíme bát smrti. Dokonce se nemusíme bát ani té věčné smrti - protože díky Kristu spějeme do věčného života. Když jsme měli se sestrou z něčeho strach, naši rodiče nám říkali - a já to nemůžu citovat celé, ale myslím si, že to pořekadlo znáte - : *Když nejde o život, jde o...* A o život nám už nejde! Ten největší náš strach - strach o život - vzal na sebe Kristus.

Smrti se tedy bát nemusíme - ani té časné, ani té věčné! A proto se nemusíme děsit ani těch méně důležitých věcí v našem životě. Nemusíme se bát třeba nedostatku času, který je potřeba k napsání kázání. Nebo se nemusíme bát zkoušek a známek ve škole. Nemusíme se bát třeba o zaměstnání, nebo v zaměstnání. Nemusíme se děsit přílivu cizinců do Evropy. Nemusíme se bát sucha. Nemusíme mít strach z řinčení zbraní ve světě. Nemusíme se strachovat o svou popularitu, o své jméno, o své jmění. Nemusíme mít strach z odmítnutí našich přátel. A díky Bohu se dokonce nemusíme bát ani o své zdraví.

Osvobodivá zpráva Vánoc tedy zní: *Nebojte se!* Bůh vládne tomuto světu - a má na srdci vaše nejvyšší dobro. Blaze tomu, kdo skutečně začne žít slova apoštola Pavla: *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.* (Ř 8:28) Toto zaslíbení nemáme jen znát. Smíme je z Boží milosti také žít - jakožto Bohem vyvolení a zachránění.

Proto: Věřme těmto Božím slibům. On na mnoha místech Písma slibuje: *Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti.* (Iz 41:10). A Ježíš, který sám tato Boží zaslíbení žil, sám říká: *Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?* ³² *Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.* ³³ *Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.* (Mt 6:31-33) A David uprostřed svých nepřátel vyznává: *Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach?* (Ž 27:1) A v neposlední řadě také námi probíraný apoštol Petr ve svém prvním listu nás všechny vyzývá: *Všechnu 'svou starost vložte na něj', neboť mu na vás záleží.* (1Pt 5:7).

Radujte se!

Dobře! Ale co místo strachu? Radost! Radostí nahradíme strach. Tím anděl Páně pokračuje, když mluví k pastýřům: *Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.* (L 2:10-11) Radost má nahradit strach. Přesněji: Radostná víra v Ježíše Krista, v Betléme narozeného - to je protiváha strachu. Víra v Ježíše, věrnost Ježíši - to je to správné očkování proti všelijakým strachům a děsům, které život přináší. Apoštol Pavel v listu Filipským zvažuje, co by pro něj bylo prospěšnější: zda smrt - a tím hned věčný život s Ježíšem, nebo ještě nějaký ten čas na zemi. A nakonec by rád ještě pár let sloužil svým souvěrcům. A kvůli čemu s nimi ještě chce být? *Proto pevně*

spoléhám, že zůstanu a budu se všemi vámi k vašemu prospěchu a k radosti vaší víry. (Fp 1:25) A na konci tohoto listu volá ta známá adventní slova: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4:4)

Vždycky? Ano! Vždycky se radujte! Tedy i tehdy, když pláčete, se radujte v Pánu. I tehdy, když prožíváte zármutek, strach a skutečná muka - i tehdy se radujte v Pánu Ježíši Kristu! Radujte se, že nic z toho, co vás sužuje, nemá sílu připravit vás o spasení v Ježíši Kristu a o jeho milostivou přítomnost v Duchu svatém. To Duch Kristův v nás probouzí tu nebeskou radost, kterou nikdo a nic v tomto světě nemá moc překonat a zničit.

Chvalte Boha a prožívejte pokoj!

A potom se k andělovi přidají zástupy jeho kolegů a společně takto chválí Hospodina: *Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení. (L 2:14)* Komu náleží ta sláva? Samozřejmě Pánu Bohu! Proč? To je také na výsost jasné: No, protože poslal do tohoto hříchem ovládaného světa svého Syna, *aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3:16)*

Proto pojďme k té druhé, náročnější části. Ke komu směřuje to andělské přání pokoje? K těm, kteří přijali, nebo ještě přijmou evangelium o Ježíši Kristu. K těm, kteří uvěřili, nebo ještě uvěří v Ježíše Krista.

Tedy netýká se úplně všech lidí, úplně celého světa? Ne, úplně celého světa se netýká. Protože úplně všichni lidé všech dob Krista nepřijali a nepřijmou za svého Spasitele. Odmítnou evangelium. To už prorokuje stařík Simeon, když drží v náručí malinkého Ježíše: *Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat. (L 2:34)* Jedni padnou, druzí povstanou. Jedni jej přijmou, druzí se mu budou vzpírat. No dobře, a nepřejí andělé pokoj všem lidem dobré vůle, jak se objevuje na vánočních pohlednicích? Tedy všem dobrým lidem? Také ne! Kdyby nějakí dobří lidé existovali, pak by jim to přání jistě patřilo. Problém je v tom, že žádní takoví lidé dobré vůle nejsou. Neexistují! Vůle každého člověka je hříchem zkažená, od přirození zlá. Řekněte sami: Kdybychom byli lidmi dobré vůle, proč by Ježíš musel vstoupit do tohoto světa a kvůli nám zde trpět? To mohl zůstat v nebeských výšinách, nemusel sebe sama zmařit, nemusel vzít na sebe podobu služebníka, nemusel se stát jedním z lidí. (Fp 2:6).

Ale třeba to už Bůh v těch nebeských výšinách nemohl vydržet... Tak chtěl být s těmi úžasnými a skvělými lidmi dobré vůle, kochat se jejich blízkostí - že kvůli nim sestoupil zde na zem. Ne! To jen my si myslíme, že jsme úžasní a skvělí. A to je žel jen další projev naší zkaženosti. Takže tento pokoj andělé neohlašují ani všem lidem bez rozdílu, ani některým lidem dobré vůle - protože žádní takoví dobří lidé sami od sebe nejsou. Takže znovu: Kterým lidem toto andělské vánoční přání patří? No těm, které si Bůh vyvolil. *Na zemi pokoj mezi těmi lidmi, v nichž Bůh našel zalíbení. Na zemi pokoj mezi těmi lidmi, které si Bůh oblíbil. Na zemi pokoj mezi těmi lidmi, které se Bohu zalíbilo vyvolit a skrze Krista zachránit. Nejpřesněji můžeme tu andělskou zvěst přeložit: A na zemi pokoj v lidech obliby. V „lidech obliby“ má být pokoj. V lidech Boží obliby se má usídlit pokoj. V lidech Boží obliby se má uhnízdít Boží pokoj. V lidech, které se Bohu zalíbilo vyvolit a zachránit, se usadí Boží pokoj. Vždyť i Ježíš slibuje Boží pokoj - jen svým učedníkům: Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí! (J 14:27)*

Takže nakonec nejde o pokoj *mezi lidmi*. Ale jde především o pokoj *v lidech*. O Boží pokoj uvnitř lidí. Skutečný pokoj, mír mezi lidmi nemůže nikdy být, pokud nejprve v lidech samotných nezavládne pokoj Boží. Až lidé přijmou Krista jako svého Spasitele a dostanou dar Ducha svatého - potom v nich zavládne *mír Kristův* (Ko 3:16) - který budou šířit dál mezi své bližní. Nejprve musí nastat pokoj mezi člověkem a Bohem. Teprve poté nastane pokoj mezi člověkem a člověkem - mezi lidmi. Nejprve pokoj Boží v člověku. Až potom pokoj Boží mezi lidmi.

Milí bratři, milé sestry, probrali jsme dnes andělskou vánoční zvěstí, místy možná nakonec složitou, nicméně vždycky radostnou a povzbudivou. Bůh nám skrze tyto své služebníky dnes jasně vzkazuje: *Nebojte se!* Nebojte se ničeho a nikoho! Vždyť věříte v Krista, právě kvůli vám kdysi v Betlémě narozeného. *Radujte se!* Vždyť věříte v Krista, který kvůli vám přišel do tohoto světa. *Chvalte Boha po celý život!* - Především za to, že v Kristu vás usmířil se sebou samým a ustanovil mezi sebou a vámi smlouvu věčného pokoje. A šířte ten Boží pokoj ve vás usazený do celého vašeho okolí. To nás tedy těší. A totéž přejeme právě v těchto krásných dnech mnohým lidem kolem nás a modlíme se za ně: Aby se také oni už nemuseli bát. Aby mohli prožívat skutečnou radost v Kristu. Aby i oni mohli prožít hluboký pokoj s Bohem, který přetrvá až na věčnost.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi naše záchrana, ty jsi naše radost, ty jsi náš pokoj. Chválíme tě za to! A prosíme tě zároveň, aby ještě mnoho lidí kolem nás a v celém světě mohlo přijmout toto evangelium. Učiň i z nás své anděly, své posly - abychom se nebáli zvěstovat tu věčnou radost, která v nás přebývá, abychom předávali dál našim bližním ten hluboký pokoj, který jsme přijali. Amen.*